

Вяра

ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ СТАТИЯТА ДОГМАТИЧЕСКОТО ОТПАДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА "ПРАВОСЛАВНА" ЦЪРКВА ОТ ПРАВОСЛАВИЕТО VIII-ма част

Свещениците започват да поменават на литургиите атеистичното, БОГОХУЛНО СЪВЕТСКО ПРАВИТЕЛСТВО.

Възниква т.нар. **СЕРГИАНСКА ЕРЕС**. РПЦ започва да се превръща в държавна комунистическа църква. Процеса е завършен през 1943 г., когато Сталин **ПОЗВОЛЯВА** да бъде избран „патриарх“.

Подобно е положението и в „братска социалистическа“ България, където **Ловешкият митрополит Максим е избран за глава на църквата с решение №145/8.03.1971 г. на Политбюро на ЦК на БКП.**

Неговия предшественик Кирил I е одобрен от същия висш комунистически орган. Решение № 353 от 10 октомври 1950 г. на Политбюро постановява: „3) Възлага на др. Минчо Нейчев, от името на правителството, да предаде на Синода, че на сегашния екзарх Паисий Правителството няма доверие. 4) В едномесечен срок **да се подготви новият устав на Синода** и другите въпроси за смяната на Паисий **и избирането на председател на Синода - Кирил Пловдивски**“. Това на практика е осъществено по нареждане на д-р П. Тагаров, което гласи: „**Трябва да се избере нов наместник-председател на Св. Синод и то единодушно**. За такъв трябва да бъде избран Пловдивският митрополит Кирил. **А който архиерей не иска да гласува за него, ще бъде арестуван**“.

Критерия на Политбюро при избора на църковен предстоятел гласял: „Да се предпочете онзи, който ще поеме

по-големи ангажименти за демократизиране на църквата“ (под „демократизирането“ ù Политбюро има предвид пълния си контрол върху нея).

Ето някои откъси от биографията му, които обясняват избора на Кирил от комунистите: „От 1914 г. до 1918 г. учи в Софийската семинария, а след това следва богословие в Софийския университет „Свети Климент Охридски“. По убеждения тогава е анархо-комунист и за да избегне преследвания, следва в Белград и в Загреб и завършва висше образование в Черновицкия университет (дн. в Украйна)... От 1950 г. е член на атеистическата прокомунистическа организация „Световен съвет на мира“... За това,

че патриарх Кирил е бил масон, пише Вл. Левчев в „Масонството: митове и факти“ ИК „Ентусиаст“, 2011... На 18 юли 1968 г. Св. Синод по настояване на патриарх Кирил обявява решението за смяна на светоотеческия православен календар с „новоюлианския“, на практика – с римокатолическия. Това е еднолично решение на патр. Кирил в угода на икуменизма. Фиктивното оправдание е, че по този начин „спасява Църквата“ от репресии от страна на комунистическата власт. За такова нещо обаче и дума не може да става, тъй като властта не е искала смяна на календара. „Това е било лична инициатива на патриарха, който пред Тодор Живков се мотивира с това, че на българските християни им било трудно... да постят на Нова година!““.

Подобни съществени подробности може да видим и в историческите справки за управлявалия църквата преди тях

екзарх Стефан I: „В качеството си на Софийски митрополит, между двете световни войни участва активно в икуменическото движение и представлява Българската православна църква на множество международни конференции... В средата на 1930-те години митрополит Стефан е активен поддръжник на сближаването с Югославия. През 1943 г. активно участва в движението за спасяването на българските евреи. От 1944 до 1945 г. е наместник-председател на Светия Синод. Според политолога Антон Тодоров (позовавайки се на четвърти том (стр. 507-509) от книгата „История российской внешней разведки“, с редактор съветския и руски учен, дипломат и политик Евгений Примаков) митрополит Стефан е вербуван през 1942 - 43 година от резидента на НКВД и съветник в посолството на СССР в България - Дмитрий Федичкин (агент Яковлев), и започва да предава ценна информация, която има като приближен на царския двор... Още при учредяването на ССЦ през 1948 г. екзарх Стефан иска да въвлече в него БПЦ. Според Г. Карпов, завеждащ Съвета по делата на Руската Православна Църква, тази „загриженост“ на българския екзарх е „резултат от получена от англичаните заповед“.

Църквите в СССР и България са поставени под **пълния контрол на органите на държавна сигурност и КГБ**. Ситуацията обобщава Константин Харчев, председател на Съвета по религиозните дела към Съвета на министрите на СССР, който заявява: „**НИТО ЕДИН** от кандидатите за епископ или друга висока длъжност в Светия Синод, не е бил избран без одобрението на ЦК на КПСС и КГБ“. Професор Натанаил Девис пише, че ако епископите искали да съхранят длъжността си, то те трябвало да сътрудничат с КГБ. **Същото се случва и в нашата страна, където 11 от 15 - те митрополита членове на синода на БПЦ са били служители на тайните служби.**

**СТАВА ВЪПРОС ЗА ПРИНАДЛЕЖНОСТ И
СЪТРУДНИЧЕСТВО НА ДУХОВЕНСТВОТО СЪС
САТАНИНСКИ АТЕИСТИЧЕН БОГОБОРЧЕСКИ РЕЖИМ!
ТОЗИ ПРОЦЕС Е ВЪРВЯЛ И ВЪРВИ ПАРАЛЕЛНО С
ОБУЧЕНИЕ В ЕРЕТИЧЕСКИ БОГОСЛОВСКИ
ИНСТИТУТИ И С АКТИВНО УЧАСТИЕ НА КЛИРА В
СВЕТОВНИТЕ ИКУМЕНИЧЕСКИ ОРГАНИЗАЦИИ.**

Светото Предание на Църквата **ЗАПОВЯДВА** кратко и ясно
за подобни индивиди :

„Епископ, който си послужи със светски власти и чрез тях
получи епископски сан в Църквата, **да се низвергне и
отлъчи, както и всички ония, които се съобщават с
него.**” (30 Апостолско правило)

Вижте цялата статия: [ДОГМАТИЧЕСКОТО ОТПАДАНЕ
НА БЪЛГАРСКАТА "ПРАВОСЛАВНА" ЦЪРКВА ОТ
ПРАВОСЛАВИЕТО - VIII част](#)